

זאמר

פצעי־אוהב

מאת רבינו

אברהם יצחק הכהן קוק

שליט"א

ראש הרבנים לארץ־ישראל

וחאב"ד פעיה"ק ירושלם תובב"א

תוצאת הסדרות ירושלים

הדפסת והדפוס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשס"ט

דפוס סלומון בירושלם

מאמר פצעי אוהב

שלום רב

לאחינו היקרים בארץ ישראל בכלל,
למנהיגי הצבור, ולועדי הערים והמושבות.

אחים חביבים!

אנחה גדולה יוצאת מעומק לבי על שפלות
הרוח שלנו. עתה דוסא בשעה הגדולה של תנועת
התחיה שלנו. האנחה יוצאת מקרב לב דוי וחודרת
נוקבת ויורדת היא עד התהום. עד תהום הנשמה של
האמה האמללה המפרפרת בעוצם הבליה ומתבוססת
בדמיה.

האנחה העמוקה הזאת הפין אני להאמין
שתשמע ללב אחים לצרה ואחים לתקוה. אחינו היושבים
בארץ-ישראל. בערים במושבות בקבוצות ובחזות.
הריסות נשמה, דלדול רוח, זהו ההד הבללי הבא
לנו מסדרי החיים בארץ ישראל. בימים אשר אנחנו
צריכים כל כך התאמצות-רוח והתעודדות של תקוה.
באים המעשים הפנימיים שלנו ומטפחים על פנינו

מפיוחה של עלבון וכלימת-עולם.

אחים! שמעו לדברי-אמת היוצאים מלב שבור של אוהב נאמן. מי לא יודה שבנין האמה בארצה הוא מיוסד לפחות גם על הרוח. על רוחה העצמי. על תכונת חייה. ומעמקי רגשותיה הפנימיים. הדופקים בקרבה מדור דורים. ואם הרוח יבוק איפוא הוא הכסים לכל המעשים כלם. אם הנשמה שוממה. איך יאמין הגוף חיל.

בושים אנחנו לפרט ברכים את פרטי הריסות הרוח. את השממון הנורא בחיים הפנימיים, את חוסר הבושה ופריקת-העול של כל אחריות. המתראה בעת בחיינו בארץ-ישראל. אבל אי אפשר אחים-יקרים לשתוק עוד. חובה לענות בכול ענות-נבורה.

שובו שובו בנים! הרחקתם ללכת.

אם נבא לחדור עד התהום של נביקת-הרוח—
המתגלה בצורה של שממון-ימס הלכ. אבל אך על הדברים הנכרים בחיים. לעיני כל ישראל. ולעיני כל העמים. נדבר הפעם. בראש לכל ההריסות הרוחניות. תופס מקום חלול הקדש. של חלול שבת ההפקרי הנורא מאד. המאדיב את הנפש ומרנין את הרוח. של כל

לב צופה לתהית עמו.

איכה יעמד הלב, איך תחזקנה הידים, לבזות כל-כך את נכסיה הקדש היותר-אדירים של האמה, הפקרות שם נאה יותר מזה אי-אפשר לתן להחזין המזר הזה, ואם הלב מתפקע מכאב, ימלה של מוסר יוצאת מתיך המצוקה, והמענה הוא עלול להיות של בוז וקלסה, אוי מה היה לנו.

תנו לה' כבוד בטרם יחשיך, בטרם

יתננפו רגליכם על הרי נישף,

והרי נשף כמה הם נוגפים את רגלינו, את רגלי האמה בכל תפוצותיה ואת רגלינו פה בארץ-התחיה.

שובו שיבו בנים!

שובו אל רוח עמנו, אל תורת אלהינו צור ישראל וגואלו.

שמרו את השבת מחללו, ושמרו ידכם מכל רע, והחיים בכללם, כמה קלות-ראש והיסט-אחריות, הם מלאים, וכי באמת אין לנו עסק אחר, וצביון אחר של חיים, בארץ-ישראל, כי אם להכניס לתוכם, את הפסולת של כל המנהגים הנרועים אשר לעמים, כדי שנהיה

לשמצה בקמינו.

כלום חסר לנו בימים הללו, כי אם שטיפה אחרי רקודים ומהוללות, מכל המינים, אבדת כסף וזמן בהתמדה בראיניעים ותעלולים, ובאלה.

נשינו צריכות דוקא ללכת אחרי האפנה היותר פרוצה, והכל כדי לחקות את הנמוסים של אירופא הנוססת, ולהכניסם בחזקת הידיעה בארץ הקדש, ובארץ הקדש אשר לא תוכל שאתם, כדי להתפיר על ידם את כל החוד שכתחיה, ואת כל תפארת רעגנותה, והשולחן הולך ונעשה מנואל, נבלות, וטריפות נאכלות בפרהסיא בלא שום רגש של בושה, ועד היכן הוא הנכול, ובאיזה אופן יעמד הרוח בנו.

באיזה דרך נקשר כאיש אחד, בקשר של אחוה, אם אתם מחרסים את השתות היותר יסידיות, של הרוח המאחד את הלאם.

באיזה אופן תתבסס האמה ברבותה, אם אתם הולכים ומרבים בה רקבון של הפרדה, המביאה לשנאת-אחים וליאוש-רוח.

אמת הדבר, שמעוט קטן מאד מיושבי ארץ ישראל, הוא הנתפס בכל התעלולים הללו, אבל הכי

אין עלינו על כולנו לעכד בפרץ להודיע להמעוט הזה
שהוא ממיט על כללנו רעה וחרפה נצחת.

רפיון ידים בפנים וחרפת עולם כלפי חוץ, כלפי
העמים בכללם שהטובים שבהם הם מכבדים אותנו,
את רעיון תחיתנו, בגלל דבר ה' אשר אתנו, בגלל
החיים הביכליים הקשורים במהותנו מאז, האם לא רפיון
רוח אנו מוסיפים להם, ע"י ההפקרות השיממה של
ארחות חיינו עתה פה, בארץ-ישראל, והם העמים הלא
רגילים הם בההלכת של כל ישראל ערבים זה בזה,
להלכה ולמעשה.

אחים, שימו על לב! נא התבוננו,

אמנם לא אבדנו, ונצח ישראל לא ישקר!

קול נוחם ולפעמים קול גערה, אני שומעים עכשו
גם מהוגים רחוקים, גם מאלה שנתרחקו בעצמם,
בהגיוני-קדש של תורתנו הקדושה ומארהות חייהם.
הגות-רוח עדין, מוצאים אני מפוזרה, גם ברהשי
הלב של הדור הצעיר המפוזר במהשבותיו על שבעה
ימים, תקוה, נותנת זאת בלבנו, כי בחשבות טובות
תצטרפנה גם-כן למעשה.

ובעלי המפעל מנהיגי-הצבור המעשיים, אלה

שהם מבינים כבר איך אמה נכנית. אלה שלא נשתובבה
דעתם. עד לידי המדה הקצונית של הכעסה נרגנית.
הם יעמדו בראש ויעצרו את הזרם השומם.

זכרו מרחוק את ה' וירושלם ותהית עמנו עליה.

תעלה על לבבכם.

הרימו את דגל-התחיה להקדיש את כל קדש
בישראל. ביחוד את היסודות הנדולים.

קדשו את החיים. יהיו חיינו בארצנו חיים ישראליים

הראוים לשמם. יבנה רוחנו ויבנו עמנו וארצנו השוממים.
החיו את תהיתנו הלאומית בתחית כדשה.

שובו מחלול שבת. שובו ממאכלות אסורות

שובו מכל אורה רע. המפקיר את ה' יהייד ואת חיי
הכלל.

שובו וכנו את העם ואת הארץ והבנו. בתוך
עמנו ובתוך ארצנו אשר כל האדם יאמר להם. כי דבר
ה' בתוכם.

קבלו אחים את אנהתי המרה. וסלחו על
בטויי המשים היוצאים מקרב לבב המלא לכם אהבה
וכבוד אין מין.

בטוח אני שדברי יכנסו בלבבכם.

בצפיית נאולה ותחיית-אמת מחר הקודש מירושלים
אחיכם ועבדכם הנאמן

אברהם יצחק הכהן קוק